

СЪРЦЕТО МУ БЕШЕ ПЪЛНО С ЛЪБОВ...

Още през първата половина на 1935 г. аз знаех, че във фабриката "Балабанов" работеше Никола Вапцаров като организиран член на Партията. Правих няколко пъти опити да се срещна с него, но не успях. Вместо с него се свързах с един негов другар - готвач в казиното на фабриката, млад, мургав, члето име не си спомням. До този момент не се бях срещал лично с Никола Вапцаров. През 1935 г. отговорникът по агитационно-пропагандната работа към окръжния комитет на БКП в Дупница Владо Ценов ни определи среща с Никола Монков Вапцаров, откъдето заедно с него и Васил Котев Стоянов от с. Стоб трябваше да отидем на конференцията.

Мястото на срещата бе определено при мостчето на теснолинейката между с. Пороминово и с. Стоб, под което минава напоителен канал за ливадите на с. Стоб. Тук трябваше да се срещнем с Вапцаров следобед. Оставих жена си и майка си да нижат набрания тютюн и заминах за срещата. Стигнах до мостчето, почаках, но още никого нямаше. Беше уговорена и паролата. Вапцаров трябваше да държи в ръцете си вестник "Зора", а аз вестник "Заря". Освен тези външни белези имаше и определена парола с думи. Отминавах няколко пъти мостчето на теснолинейката в посока на с. Пороминово на около 200 метра, връщях се пак няколко пъти, но него го нямаше. Почнах да губя търпение, тъй като до мястото на конференцията имаше около 30 км. път.

Най-сетне забелязах срещу мен да се задържа висок млад човек без шапка. В ръцете си държеше вестник, но какъв, не можех още да разпозная. Това, че държеше вестник, ме караше да мисля, че е той, но какъв е вестникът. Идващият срещу мен като че ли нарочно обърна така вестника с първата страница към мен, за да прочета заглавието му и даваше вид, че чете последната страница. Честите му погледи